

Els Pets, sense prejudicis

Amb la música fresca i àcida d'aquest grup de Tarragona arriba el *rock* agrícola. Més una actitud de rebuig envers el *pop* bavós i *light* de Barcelona que no un estil musical.

Falín Cáceres, Joan Reig, Ramon Vidal i Lluís Gavalda són Els Pets.

Tarragona m'esborrona/Constantí em fa patir», «Constantí, molta merda i poc vi». Així, sense manies, amb una canya increïble, ens arriben Els Pets, de Constantí, poble molt a prop de Tarragona, on abans es feien préssecs i ara petroquímiques. Són, sens dubte, una de les propostes més interessants, ara mateix, en el panorama incessantment creixent del *rock* català. Els Pets té un directe demolidor, tal i com va demostrar recentment en la presentació a Barcelona. Durant prop de dues hores, la banda no es va concedir pràcticament ni un moment de descans, amb un repertori format per les cançons de la seva primera maqueta, les del disc i alguna composició aliena de les seves preferides. Només en un parell de temes, un dels quals, «Ella m'estima», és una autèntica joia que ens plaurà escoltar

sovint per les emissores, Els Pets van mostrar una faceta més melòdica, malgrat la lletra, com sempre amb pocs miraments («Ella m'estima i a la merda el demés»).

Descaradament lluny del «*pop* bavós barceloní», aquest grup ha evolucionat des de l'època del punk de quan es deien Condons adulterats fins a la formació actual, deu persones comptant-hi les Lluques (les dues noies que fan els cors) i els Vents de Baiona («que entren pel cul i surten per la xona»). Tot plegat forma una màquina de fer *rock* absolutament trepidant (amb alguna cançó tan ràpida que el cantant, des de l'escenari, ha de dir, provocatiu: «no teniu collons per a ballarla»), original i amb una gran capacitat de ficar-se el públic a la butxaca. De moment, fan anar de bòlit els crítics musicals que intenten desestimar les possibles influències

musicals (¿Madness? ¿B-52? ¿Canned Heat?) d'una banda que sorprèn des del moment que un té notícia del seu nom, tan xocant, fins que té l'oportunitat d'escoltar-la.

Tot i així, la qualificació de *rock rural*, sens dubte, és més que res una posició testimonial prou vàlida, una reivindicació dels orígens (com ara, entre *rock* i *rock*, fer propaganda de les avellanes de Constantí) que no ens ha d'amagar que fan un *rock* potent d'arrels indubtablement urbanes. Tan urbanes que estan en condicions, ja ara, malgrat que encara han de millorar molt tècnicament, de passar-li la mà per la cara a més d'un grup de la capital. De fet, de l'actual, i vertiginosa, florida de grups que fan *rock* en català, la gran majoria ja no són de Barcelona. Si aquesta tendència no s'estronca, ben aviat tindrem una ofer-

ta musical *rockera* prou diversa i interessant, i aleshores només caldrà esperar un procés de maduració creativa i tècnica que ens permeti, com a mínim, arribar als nivells de qualitat que el *rock* català ja ha conegut en èpoques no tan llunyanes. I la seva història continuarà escrivint-se malgrat els qui, malintencionadament, en neguen l'existència o els qui, d'una manera incomprensible, encara es demanen si cal un *rock* en català.

Els Pets ens demostren que el *rock* català és ben viu, i que pot servir per a denunciar injustícies polítiques o desastres ecològics, promoure la normalització lingüística (escolteu, si no, la lletra de la cançó del seu darrer disc petit, *Tu de què vas*) o, senzillament, fer moure la gent i procurar que no s'amuermi.

Ramon Monton